

Biserica lui Hristos și Legea

Textul de memorat: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

De regulă, echipele de ștafetă sunt alcătuite din patru alergători. Este posibil ca membrii unei echipe să fi fost rivali în cadrul altor evenimente sportive, însă, de data aceasta, ei trebuie să învețe să gândească și să acționeze ca o echipă. Bățul de ștafetă este transmis de la primul la următorul și tot așa până la ultimul, până la parcurgerea întregii distanțe. Într-un anumit sens, bățul de ștafetă este singurul simbol al continuității pentru membrii echipei.

Biserica lui Dumnezeu se aseamănă cu o echipă de ștafetă. Începând cu Adam, în Grădina Edenului, ștafeta a fost transmisă mai departe pe parcursul câtorva etape ale istoriei mântuirii – de la Noe la Avraam, de la Sinai la biserica creștină din Noul Testament și de la biserica Reformei la cei care proclamă în prezent întreita solie îngerească,

Pentru biserica lui Dumnezeu, simbolul continuității este Legea divină care, după căderea omului în păcat, a fost mereu însoțită de harul divin mântuitor. Ele formează împreună esența Evangheliei.

Un proiect pentru inima ta

Pentru meditație și rugăciune

„Nu este o degradare pentru om să se plece înaintea Creatorului său, să-și mărturisească păcatele și **să ceară iertare** prin meritele Mântuitorului crucificat și înviat. Este nobil să-ți recunoști greșeala înaintea lui Isus, pe care L-ai rănit prin nelegiuire și răzvrătire. Aceasta te înalță înaintea oamenilor și înaintea îngerilor; căci «oricine se va smeri va fi înălțat.» – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 635

&

De la Adam la Noe

Într-un anumit sens, putem vorbi despre o „biserica a lui Hristos” doar în vremea Noului Testament, după viața, moartea și învierea lui Isus. Însă „biserica lui Hristos” poate avea și un sens mai larg. Termenul din limba greacă pentru „biserica”, *ekklesia*, însemna „chemați afară”. Putem afirma astfel că, în fiecare generație, Dumnezeu „a chemat afară” un popor care să reflecte voința Sa printr-o viață de credințioșie, încredere, iubire și ascultare.

1. Citește Geneza 2:16 – 3:7. La ce probă au fost supuși Adam și Eva? De ce aveau nevoie acești oameni desăvârșiți de o astfel de probă?

A fost necesar ca Adam și Eva să fie creați ca agenți morali liberi, ca să fie capabili să iubească. Era necesar ca ei să aibă capacitatea și libertatea de a face răul, chiar dacă nu aveau motive să-l facă. Pomul interzis a fost pentru ei un test de ordin moral care să arate cum aveau ei să-și folosească libertatea primită de la Dumnezeu. Acum știm cum și-au întrebuițat-o.

În centrul moralității se află Legea lui Dumnezeu, care definește binele și răul (pomul e numit „pomul cunoștinței binelui și răului”). Dar ce scop ar putea avea o lege care să interzică minciuna, furtul și uciderea într-o lume în care oamenii nu ar putea să comită astfel de fapte? Ar fi inutilă într-o lume populată de ființe „programate” să facă numai binele. Însă Dumnezeu nu ne-a creat să fim roboți, ci Și-a dorit să fim niște ființe capabile să iubim.

După căderea în păcat, Adam și Eva au avut misiunea de a transmite „ștafeta” mai departe, generațiilor următoare, în condițiile în care declinul moral al omenirii s-a adâncit. Dintre primii doi fii pe care i-au avut, Abel a ales să fie de partea bisericii lui Dumnezeu, dar Cain s-a lăsat stăpânit de un spirit de lăcomie, minciună, ucidere și lipsă de respect față de părinți. Starea lumii s-a înrăutățit tot mai mult până când răul a ajuns să predomine. Înainte de potop, numai Noe și familia lui mai puteau aparține de biserica lui Hristos.

În ultimele douăzeci și patru de ore, de câte ori ai luat decizii morale, folosind libertatea pe care omul a primit-o în Eden? Ce decizii ai luat? În ce măsură au fost ele în armonie cu Legea morală a lui Dumnezeu?

De la Noe la Avraam (Geneza 6:5-9)

Lumea în care s-a născut Noe a fost cea mai rea din câte au existat vreodată. Durata vieții unui om era de aproape o mie de ani și răul reușise să prindă rădăcini atât de adânci, încât Dumnezeu a ajuns să regreta că i-a creat pe oameni.

2. Citește Geneza 6 și apoi răspunde la întrebările de mai jos:

- Cum să înțelegem faptul că lui Dumnezeu „I-a părut rău” că a creat omenirea? Ce argumente avem că părerea aceasta de rău nu este o dovadă că El nu cunoștea viitorul? (Vezi și Deuteronomul 31:15-17.)
- Ellen G. White a scris că expresia „fiii lui Dumnezeu” se referă la bărbații credincioși, iar expresia „fetele oamenilor”, la femeile necredincioase. Ce idei putem desprinde din Geneza 6 cu privire la interacțiunea bisericii cu lumea?
- Ce fapte ale acestor oameni îi displăceau lui Dumnezeu? Ce legătură aveau aceste fapte cu Legea Sa?
- Observă cum este descris Noe în Geneza 6. Cum era el? Dacă aceasta era starea lui spirituală, de ce mai avea el nevoie să capete „milă”, sau „har” (NTR), înaintea Domnului? Ce ne spune aceasta despre relația care exista între credință și Legea lui Dumnezeu chiar și la momentul acela?

De la Avraam la Moise

După potop, Noe și fiii lui au avut datoria de a le împărtăși urmașilor lor voia lui Dumnezeu. Știind că lumea antediluviană fusese distrusă complet din cauza nesocotirii Legii divine și cunoscând din experiență harul divin, puteau ajuta la formarea unei generații de oameni mai credincioși. Dar, din nefericire, nu a trecut mult și locuitorii pământului s-au răzvrătit din nou (Geneza 11:1-9). „Mulți dintre ei tăgăduiau existența lui Dumnezeu și puneau potopul pe seama unor cauze naturale. Alții credeau că există o Ființă Supremă și că aceasta distrusese lumea antediluviană și, la fel ca în cazul lui Cain, în inimile lor s-a ivit răzvrătirea împotriva Sa.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 119

3. Ce aflăm din Geneza 12 și din Geneza 15:1-6 despre modul în care conlucrează legea și harul?

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, un descendent al lui Sem, și a încheiat cu el un legământ, pe baza unor făgăduințe (Geneza 12:1-3). Biblia nu precizează după ce criterii l-a chemat. Nu spune despre el că era un om neprihănit, cum spune despre Noe. De altfel, imediat după ce a primit chemarea, Avraam s-a dovedit a fi laș și viclean (Geneza 12:11-13), călcând Legea. Totuși el a fost un om al credinței și, prin harul lui Dumnezeu, credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. El nu era desăvârșit, dar era dispus să asculte de glasul lui Dumnezeu și să aibă încredere în El, chiar și atunci când era pus în fața unor lucruri care, omenește, păreau imposibile.

Totuși Avraam nu era singurul om dispus să asculte de glasul Domnului și de poruncile Sale. Faraon, cei doi împărați cu numele Abimelec, dar și Iosif știau foarte bine că Dumnezeu nu aprobă adulterul și minciuna. Mai mult, împăratul Abimelec din Geneza 26 l-a muștrat pe Isaac pentru că i-a expus ispitei pe supușii lui (vers. 10). Iată că, deși Dumnezeu l-a ales pe Avraam pentru o anumită misiune, în lume existau și alți oameni evlavioși. Un argument în plus este împăratul Melhisedec, „preot al Dumnezeului celui Preaînalt” (Geneza 14:18), care l-a binecuvântat pe Avraam după înfrângerea lui Chedorlaomer. Cunoașterea de Dumnezeu a existat în lume și înainte de Moise.

De la Moise la Domnul Isus

Codurile de legi descoperite în Egipt și în Mesopotamia sunt o dovadă că principiile și preceptele din Legea lui Dumnezeu erau cunoscute în Antichitate. Totuși niciunul dintre aceste coduri nu era complet. Unele conțineau legi care promovau idolatria și alte practici condamnate de Domnul. Dar El a ales un popor care să răspândească în lume cunoașterea despre Legea Sa. El i-a ales pe evrei, urmașii lui Avraam și moștenitorii unei făgăduințe vechi de câteva secole care avea să își găsească Împlinirea finală în Domnul Isus.

4. Ce descoperim în Deuteronomul 7:6-12 despre relația dintre Lege și har?

Dumnezeu a ales poporul Israel ca depozitar al Legii Sale și i-a încredințat misiunea de a le-o face cunoscută și altor popoare. El a ales niște oameni nedesăvârșiți pentru a lucra cu alți oameni nedesăvârșiți.

Când le-a spus: „Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exodul 19:6), El le-a arătat israeliților că ei aveau să fie preoți, mijlocitori pentru întreaga lume. Ei trebuiau să le descopere adevărul despre voința Sa oamenilor care nu știau ce să creadă. Și, în ciuda greșelilor, eșecurilor și chiar a răzvrătirii lor, Mesia a ales să vină, să trăiască, să lucreze și să moară în mijlocul lor, împlinind făgăduința primită de strămoșul lor Avraam cu multe secole înainte.

5. Ce explicații dă apostolul Pavel, care ne ajută să înțelegem adevărata semnificație a făgăduinței făcute lui Avraam? Galateni 3:6-16.

În concepția israeliților din vechime, cuvântul „sămânța” făcea referire la Israel ca popor. Dar Pavel arată aici că „sămânța” prin care s-a împlinit cu adevărat și complet făgăduința legământului este Domnul Isus. Prin urmare, Evanghelia, care pune accent în egală măsură pe Lege și pe har, arată tocmai spre acest legământ.

De când a primit Avraam făgăduința până la împlinirea ei prin Hristos, a trecut mult timp. Ce ne spune aceasta despre faptul că trebuie să așteptăm cu răbdare împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu?

De la Domnul Isus la rămășiță

Încă din Grădina Edenului, biserica lui Dumnezeu a fost alcătuită din oameni supuși greșelii. Însăși instituția care avea menirea de a da mărturie despre neprihănirea lui Dumnezeu avea nevoie de neprihănire. Ștabela a trecut de la unul la altul, dar niciunul dintre alergători nu s-a învrednicit să treacă linia de sosire. Niciunul dintre cei care au primit Legea nu a fost capabil să atingă nivelul ei de neprihănire. Căutarea omului după aprobarea divină părea a fi zadarnică.

Totuși, când orice speranță părea pierdută, Fiul lui Dumnezeu a venit în lume și a preluat El Însuși ștabela. Fiind al doilea Adam, El a venit pe acest pământ „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8:3) și, prin relația neîntreruptă cu Tatăl Său, a reușit să rămână ascultător toată viața, până la cruce. Când a înviat, El a trecut linia de sosire, fiindcă a rupt lanțul morții. Acum, prin puterea Duhului Sfânt, El îi oferă neprihănirea Sa fiecărui credincios. Adevărul acesta, care s-a aflat permanent în centrul făgăduinței legământului, a fost înțeles cel mai bine abia după încheierea lucrării Sale pe pământ și după apariția bisericii creștine din Noul Testament.

Din păcate, biserica creștină, cu toată lumina pe care o primise, s-a dovedit uneori a fi mai puțin credincioasă legământului decât vechiul Israel și, la scurtă vreme, a fost cuprinsă aproape complet de apostazie. Reforma din secolul al XVI-lea a început să o scoată din această stare, însă chiar și atunci au existat perioade de regres. Multe doctrine și învățături neadevărate au fost păstrate, printre care și înțelegerea greșită despre rolul și scopul Legii în cadrul noului legământ. Dumnezeu a văzut că era necesar „să cheme afară” un popor al rămășiței, prin care să fie recuperate multe adevăruri.

6. Ce ne spune Scriptura despre împletirea Legii cu harul în ultima solie de avertizare trimisă de Dumnezeu omenirii? Apocalipsa 12:17; 14:6-12.

După cum am văzut, păzirea poruncilor este modalitatea (aleasă de Dumnezeu) prin care oamenii își pot manifesta dragostea adevărată. În ce privințe dăm impresia că păzim poruncile, dar nu manifestăm dragoste în mod real, așa cum ar trebui? De ce nu are nicio valoare o astfel de păzire a Legii?

Studiu suplimentar

„Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 îi reprezintă pe oamenii care primesc lumina soliiilor lui Dumnezeu și merg în lume ca agenți ai Săi pentru a da avertizarea în lungul și-n latul pământului. Hristos le spune urmașilor Săi: «Voi sunteți lumina lumii» (Matei 5:14). Crucea de pe Calvar îi vorbește fiecărui suflet care îl primește pe Isus: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură» (Marcu (16:15)). Nimic nu trebuie să stea în calea acestei lucrări. Ea este marea lucrare ce trebuie îndeplinită în acest timp; ea trebuie să fie tot atât de vastă, cât veșnicia. Dragostea manifestată de Isus pentru sufletele oamenilor prin jertfa adusă pentru răscumpărarea lor îi va motiva pe toți urmașii Săi.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 455, 456

„Subiectul de cea mai mare importanță este solia ingerului al treilea, care cuprinde soliiile celui dintâi și celui de-al doilea inger. Toți ar trebui să înțeleagă adevărurile care se găsesc în aceste solii și să le manifeste în viața zilnică, deoarece lucrul acesta este esențial pentru mântuire. Va trebui să studiem cu seriozitate și cu rugăciune pentru a înțelege aceste adevăruri mărețe, iar capacitatea noastră de a învăța și de a înțelege va fi solicitată la maximum.” – Ellen G. White, *Evanghelizare*, p. 196

Întrebări pentru discuție

1. În Apocalipsa 12:17 se afirmă că „rămășița” este formată din cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus. În lume există și alte biserici creștine păzitoare ale Sabatului. Care este scopul existenței Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea? Prin ce mesaj și prin ce învățături unice se deosebește biserica noastră de aceste biserici creștine și chiar de alte biserici păzitoare ale Sabatului zilei a șaptea?
2. Citește Romani 4:3; Galateni 3:6 și Iacov 2:23 în contextul lor. Ce explicații din aceste texte ne ajută să înțelegem mântuirea prin credință?
3. Primul înger, care vestește lumii „Evanghelia veșnică”, anunță venirea ceasului judecății lui Dumnezeu. În cele trei solii îngerești, Evanghelia, Legea și judecata sunt amintite împreună. Cum înțelegem rolul Legii și al harului în cadrul judecății? Cum se îmbină ele aici?